

PEDER LUND

WILLIAM EGGLESTON AND DAVID REED

Peder Lund March 12 - April 16, 2011

p. 2 Line Ulekleiv, "Fargeoverføringer på vegg," *Morgenbladet*, March 25, 2011

Fargeoverføringer på vegg

Vertikalt: Utstillingen viser William Egglestons 70-tallsfotografier side om side med nye malerier av David Reed. Til venstre #610 av Reed, til høyre Egglestons Untitled (Two Girls, Memphis, Tennessee) fra 1974. Foto: William Eggleston and David Reed, courtesy of Peder Lund

Skarpe og mettede farger knytter sammen fotografi og maleri på Peder Lund.

Maleriske og fotografiske kvaliteter, abstraksjon og figurasjon føres sammen på galleri Peder Lunds utstilling med to sentrale amerikanske kunstnere, fotografen William Eggleston (1939-) og maleren David Reed (1946-), som her også er kurator. Utstillingen springer ut av en utstilling ved Sprengel Museum i Hannover i 2000, hvor ruvende fotografer som Diane Arbus, Robert Adams og Eggleston ble vist sammen med kunstnere inspirert av fotografi, deriblant Reed. Og det er ved første øyekast fargebruken som er hovedforbindelsen mellom disse to • de skarpe og mettede fargene bærer arbeidene. Sammenstillingene er tydelig motivert ut fra koloristiske prioriteringer, men gjennom oppmerksom flakking mellom to bildeverdener er det potensial for å finne spissfindige sammenfall i komposisjon og flate. Eggleston er på sitt beste magnetisk og trer ubesværet frem i utstillingen, mens Reeds malerier spiller åpenbart på et mer kunstinternt vokabular.

Fargehistorie. William Egglestons fargeintense fotografier har lenge hatt en suveren posisjon, banebrytende for fargefotografiets oppjustering til legitim kunst. Eggleston slo igjennom i 1976 med en utstilling på Museum of Modern Art i New York, den første i museets historie som viste fargefotografi. Frem til da var svart/hvitt-fotografiet selveste garantisten for kunstnerisk seriøsitet; fargefotografiet ble ansett som vulgært. De saftige fargene er resultat av den avanserte *dye transferte* teknikken, som ved å separere hvert fargesjikt gjør fargene ytterst strålende og intensiverer de mest hverdagslige motiver. En asfaltert parkeringsplass, en kaffekopp eller et glørete skilt synes plutselig som den skjønneste, underligste og viktigste historiefortelleren om det amerikanske samfunnet slik det var.

Ekspressivt. Utstillingen viser fem av Egglestons 70-tallsfotografier side om side med syv nye malerier av David Reed, som med dette vises i Norge for første gang. Der Eggleston kan sies å nærme seg en malerisk kolorisme, er Reed mer indirekte knyttet til en fotografisk fremgangsmåte. Reed har gjennom fem

tiår operert i kjølvannet av New York-skolens abstrakte ekspresjonisme. Med jevne mellomrom har det abstrakte maleriet etter modernismen blitt stemplet som anakronistisk. Reed har uopphørlig forfulgt sine maleriske motiver og arbeidet med å puffe inn ny energi i den tradisjonstunge lerretsflaten, med en solid bruk av referanser. I dag blir hans tilnærming beskrevet som *free style abstractions*, med djerpe, glødende og syrlige farger i geometriske komposisjoner avbrutt av organiske innslag. Penselstrøkets egenkarakter går igjen, en yndlingstematikk i historien om det moderne maleriet. Det fragmentariske blir i god (og gammelmodig) postmodernistisk ånd en nokså dekkende beskrivelse og en ønsket tilstand som signaliserer dynamikk. Det er en ekspressiv heftighet her, som kan virke i overkant malerisk forherligende, men som ved nærmere ettersyn synes kritisk bevisst fremfor emosjonell • mer Richter enn Pollock. Det er en pågående oppløsning og oppbygging av form, antydninger av mutert biologi og oppstrammende linjer.

Private rom. På utstillingen i Oslo dominerer særlig et smalt vertikalt format som kiler seg inn som paneler mellom Egglestons fotografiske studier. Disse vertikale formene kan kobles til menneskekroppens faktiske utstrekning og tilstedeværelse, og knytter an til Egglestons mer kroppslige interiørmotiver, som i *Untitled (Two Girls, Memphis, Tennessee)*, hvor to renessanseaktige kvinner hviler i en blomstrete sofa. Reed omtaler seg som en «soveromsmaler», han ønsker et privat forhold til maleriene som betydningsfulle objekter betrakteren skal leve med i hverdagen, fremfor å være laget for museenes mer hermetiske rom. Eierskapet og maleriets mening blir på sett og vis privatisert. Sett i et gallerirom er ikke den vertikale formen noe man umiddelbart stuper inn i, eller i det hele tatt etablerer et forhold til, men den er supplert med en type panoramiske malerier og et såkalt flatskjermformat. Denne standardiserte synsmodulen henter til en visuell kultur, mer spesifikt filmatiske kvaliteter. Reed er uttalt opptatt av Hitchcock og har blant annet overført farger

fra et soveromsinteriør fra *Vertigo* i sitt maleri. Dette cinematiske og fotografiske underlaget skinner igjennom de sveipende penselstrøkene som formalt hovedmotiv. Det er her Eggleston og Reeds arbeider smitter mest produktivt over på hverandre i en tenkt bevegelse som myker opp det litt stive ganglaget som oppstår i utstillingens komparative komposisjon.

Line Ulekleiv

Anmeldelse

William Eggleston og David Reed

Peder Lund

Kuratert av David Reed. Utstillingen står til 16. april